

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ยุคโลกาภิวัตน์เป็นยุคแห่งความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและ
วิทยาการสมัยใหม่ ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลง และพัฒนาการด้านต่าง ๆ ไปอย่างรวดเร็ว ซึ่งส่งผล
ทำให้คนในยุคปัจจุบันหันมาให้ความสำคัญวัดดูมากกว่าจิตใจ การดำเนินชีวิตแบบสังคมไทย
เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ชาววิถีชีวิตที่มุ่งเน้นการประพฤติปฏิบัติที่ดีงาม ทางคุณธรรมจริยธรรม
ศีลธรรม ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์อันดีงาม (สุทธิลักษณ์ อรัญนารถ, 2540, หน้า 1)
นอกจากนี้การจัดการศึกษาในปัจจุบันมีการพัฒนาการศึกษาให้มีคุณภาพโดยเน้นผู้เรียนให้มี
การพัฒนาเต็มศักยภาพ มีจริยธรรมด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในการเรียนรู้ มีระเบียบวินัย
และมีคุณธรรมในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายสำคัญในแผนพัฒนาการศึกษา
แห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) และแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549)
ที่เน้นคุณภาพการศึกษาอันสำคัญประการหนึ่ง คือ มุ่งพัฒนาให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย
จิตใจ สติปัญญา เน้นทั้งการเป็นคนดี คนเก่ง และมีความสุข มีคุณธรรมจริยธรรม มีคุณลักษณะ
ที่พึงประสงค์ มีวินัย ประหยัด มีความเอื้อเฟื้อเกื้อกูล มีเหตุผล รู้หน้าที่ ใฝ่รู้ ใฝ่เรียนตลอดชีวิต

สังคมไทยกำลังประสบปัญหาความไร้วินัยของคนในสังคมเช่นกัน เห็นได้จากการที่
สังคมเต็มไปด้วยอันตรายและความเสี่ยงหลายประการ ทั้งปัญหายาเสพติด การแก่งแย่งชิงดี
การทุจริตและประพฤติมิชอบ การขาดความรับผิดชอบ การทารุณและการทำร้ายร่างกาย
อาชญากรรม ฯลฯ ทั้งนี้ข้อมูลจากการศึกษาภาพอนาคต และคุณลักษณะของคนไทยที่พึงประสงค์
ของ เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2546, หน้า 93-96 อ้างถึงใน นฤมล เนียมหอม, 2549, หน้า 3)
ได้ระบุอย่างชัดเจนว่า “คนในอนาคตควรเป็นคนที่ระเบียบวินัย เพราะในโลกยุคแห่งการไหลบ่า
ของข้อมูลข่าวสารจำนวนมาก การมีระเบียบวินัยเป็นสิ่งจำเป็นในการจัดระบบระเบียบข้อมูล
ข่าวสารให้อยู่ในที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง ลักษณะชีวิตของการมีระเบียบวินัยมี
ความสำคัญในอนาคต ไม่ควรปล่อยให้เกิดสภาพของทำอะไรตามใจคือไทยแท้ต่อไป มิเช่นนั้นจะ
เกิดความสับสน ไร้ระเบียบ ก่อให้เกิดการขาดประสิทธิภาพ ขาดความเชื่อถือ อันจะเป็นการยาก
ที่จะนำพาประเทศชาติไปสู่ความเจริญก้าวหน้าได้ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้” จากข้อความดังกล่าว
ข้างต้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสร้างวินัยในตนเองให้แก่เด็ก เพื่อเป็นฐานให้เด็กเติบโต
เป็นผู้ใหญ่ที่มีวินัยต่อไปในอนาคต เพราะเป็นวัยที่จะต้องได้รับการสร้างเสริมหรือปลูกฝัง

คุณธรรมจริยธรรมอย่างยิ่ง เด็กปฐมวัยเป็นเด็กที่อยู่ในระยะเริ่มต้นที่จะเรียนรู้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของสังคม รวมถึงกฎเกณฑ์ทางคุณธรรมจริยธรรมด้วย ซึ่งกฎเกณฑ์และแนวการปฏิบัติต่าง ๆ ที่บุคคลรอบข้างประพฤติหรือแสดงออกมาให้เด็กพบเห็นนั้น สิ่งเหล่านี้จะเป็นพื้นฐานสำหรับการพัฒนาทางจริยธรรมของเด็กในวันข้างหน้า การพัฒนาในเรื่องคุณธรรมจริยธรรม และลักษณะที่พึงประสงค์ของเด็กปฐมวัย ซึ่งในสังคมปัจจุบันยังขาดความมีระเบียบวินัย ในหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ที่กำหนดให้การมีวินัยในตนเองเป็นคุณลักษณะอันพึงประสงค์บนพื้นฐานของการอบรมเลี้ยงดู และการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้เพื่อสร้างรากฐานคุณภาพชีวิต ให้เด็กพัฒนาไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เกิดคุณค่าต่อตนเองและสังคม (กรมวิชาการ, 2546, หน้า 3)

จากความสำคัญของความมีวินัยในตนเองจึงทำให้ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก เทศบาลตำบลบ้านแดน ได้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และจัดประชุมร่วมกันเพื่อวิเคราะห์สภาพปัญหาทั่ว ๆ ไปที่เกี่ยวข้องกับเด็ก และการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ พบว่าเด็กส่วนใหญ่ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก เทศบาลตำบลบ้านแดนยังขาดความมีวินัยในตนเองหลาย ๆ ด้าน โดยเฉพาะด้านการมีมารยาททางสังคม ด้านความอดทนอดกลั้น ด้านความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น ที่ยังต้องได้รับการพัฒนาและส่งเสริม เพื่อปลูกฝังคุณลักษณะที่ดีให้แก่เด็กในด้านความมีวินัยในตนเองอย่างต่อเนื่อง

จากปัญหาการขาดความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย ฉะนั้นการปลูกฝังความมีวินัยให้กับเด็กจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะการปลูกฝังวินัยในช่วงปฐมวัย เป็นการเริ่มเพาะเมล็ดพืชแห่งวินัยในตัวเด็กตั้งแต่ระยะเริ่มแรก เพื่อให้วินัยหยั่งรากลึกลงอย่างมั่นคงมากขึ้น ดังที่พระธรรมปิฎก (2538, หน้า 18-22) ได้แสดงไว้ว่าการสร้างวินัยที่ดีที่สุดคือต้องอาศัยธรรมชาติมนุษย์ ด้วยการเริ่มต้นจากการยอมรับว่ามนุษย์ส่วนใหญ่อยู่ด้วยความเคยชิน การสร้างวินัยจึงต้องทำให้วินัยเป็นพฤติกรรมที่เคยชิน โดยพยายามเอาพฤติกรรมที่ดีที่มีวินัยให้เด็กทำเป็นครั้งแรกก่อนซึ่งได้แก่ในช่วงปฐมวัย หลังจากนั้นเมื่อเด็กทำบ่อย ๆ ซ้ำ ๆ ก็จะทำให้เกิดความเคยชินและเป็นวิถีชีวิต ในที่สุด ดังนั้นการฝึกหรือการสร้างเสริมความมีวินัยในตนเองให้กับเด็กจึงเป็นสิ่งสำคัญ การปลูกฝังความมีวินัยในตนเองให้กับเด็กเป็นภาระหน้าที่ อันสำคัญ เพราะเมื่อเด็กเติบโตเข้าสู่ระบบโรงเรียนแล้วจะต้องได้รับการพัฒนาจากหลายรูปแบบ จากกระบวนการเรียนการสอนจากประสบการณ์ตรง โดยการจัดประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยสามารถกระทำได้หลายวิธี เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การทำงานหรือเล่นเป็นกลุ่ม การเล่นเกม การแสดงละครต่าง ๆ หรือการใช้วรรณกรรมสำหรับเด็ก เป็นต้น (แรมสมร อยู่สถาพร, 2535, หน้า 48)

นักการศึกษาที่มีความเชี่ยวชาญด้านวรรณกรรมสำหรับเด็กได้กล่าวถึง วรรณกรรมสำหรับเด็กเป็นเครื่องมือสำคัญที่สามารถนำมาใช้ในการส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเองของเด็ก สมพร จารุณี (2542, หน้า 6) กล่าวว่า วรรณกรรมสามารถส่งเสริมความสามารถทางภาษาให้กับเด็กได้ เนื่องจากวรรณกรรมช่วยให้เด็กได้ฝึกฝนการพูด รู้จักคำศัพท์ และใช้ภาษา ตลอดจนการสังเกตรายละเอียดต่าง ๆ ของภาพและความหมายจากภาพ ซึ่งการสังเกต การเปรียบเทียบ การจัดลำดับเรื่องราว การบันทึกความรู้ความเข้าใจ และการนำความรู้ที่ได้จากวรรณกรรมไปประยุกต์ใช้นั้นเป็นการพัฒนาทางสติปัญญาและความคิด นอกจากนี้วรรณกรรมยังเป็นสิ่งที่สะท้อนถึงสภาพสังคม รวมถึงคุณธรรมจริยธรรมให้แก่เด็ก จากความสำคัญของวรรณกรรมสำหรับเด็กพบว่า หนังสือนิทานสามารถนำมาเป็นสื่อที่ส่งเสริมทางด้านคุณธรรมจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเองของเด็กได้ ซึ่งได้มีงานวิจัยเกี่ยวกับการนำนิทานมาเป็นสื่อในการส่งเสริมความมีวินัยในตนเองของเด็ก ดังงานวิจัยของทัศนีย์ อินทรบำรุง (2539, หน้า 40-44) ได้ศึกษาวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นนิทานก่อนนอนกลับบ้านเป็นนิทานที่แต่งขึ้น โดยมีเนื้อหาเรื่องส่งเสริมความมีวินัยในตนเอง พบว่าเด็กที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นนิทานก่อนนอนกลับบ้านมีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กที่ได้รับการจัดกิจกรรมก่อนกลับบ้านแบบปกติ นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของสุภัท ไหวหากิจ (2543, หน้า 61-64) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการรับรู้ความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นนิทานคติธรรม และการเล่นเกมแบบร่วมมือพบว่ากลุ่มเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นนิทานคติธรรม มีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ความมีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นแบบร่วมมือ

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าว จึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่นำวรรณกรรมสำหรับเด็กมาเป็นฐานในการพัฒนาเด็กในเรื่องคุณธรรมจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับคุณลักษณะที่พึงประสงค์ เพื่อส่งผลให้เด็กในระดับปฐมวัยมีคุณธรรมจริยธรรมในด้านความมีวินัยในตนเองมากยิ่งขึ้น และนำผลการทดลองไปเป็นแนวทางในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ให้เด็กปฐมวัยได้เรียนรู้คุณธรรมจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเองอย่างต่อเนื่อง

วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบคุณธรรมจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ระหว่างก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน
2. เพื่อเปรียบเทียบคุณธรรมจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย

ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ระหว่างก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานในแต่ละด้านคือ ด้านความอดทนอดกลั้น ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง ด้านความรับผิดชอบต่อส่วนรวม และด้านการปฏิบัติตามมารยาททางสังคม

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่เข้าร่วมการทดลองมีคุณธรรมจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง สูงกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน
2. นักเรียนที่เข้าร่วมการทดลองมีคุณธรรมจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง สูงกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานอย่างมีนัยสำคัญในแต่ละด้าน คือ ด้านความอดทนอดกลั้น ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง ด้านความรับผิดชอบต่อส่วนรวม ด้านการปฏิบัติตามมารยาททางสังคม

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กปฐมวัยที่อยู่ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก เทศบาลตำบลบ้านแดน อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 40 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นเด็กปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก เทศบาลตำบลบ้านแดน จำนวน 20 คน โดยการสุ่มแบบเจาะจง
3. ระยะเวลาในการทดลอง คือตั้งแต่ เดือนเมษายน ถึงเดือนพฤษภาคม 2554 เป็นเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน โดยการทำกิจกรรมทุกวัน
4. เนื้อหาวรรณกรรมที่นำมาใช้ในการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง เป็นวรรณกรรมที่มีเนื้อหาตรงตามพฤติกรรมของความมีวินัยในตนเองสำหรับเด็กปฐมวัย จำนวน 9 เรื่อง ได้แก่ วรรณกรรมเรื่อง หนูเก็บของเล่นเองได้นะ คอยอีกนินนะ จะจำนำฟิ่ง อันไม่ไหวขอไปด้วย น่องหมีสวีตคีร์บ ขอหนูทำด้วยนะ กุ้งกิ้งรักญาติ เป้าะเป้าะอย่าใช้เยอะเยอะ และเล่นด้วยกันสนุกดี
5. ตัวแปรที่ใช้ในการทดลอง
 - 5.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน
 - 5.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ คุณธรรมจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง 4 ด้าน คือ ด้านความอดทนอดกลั้น ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง ด้านความรับผิดชอบต่อส่วนรวม ด้านการปฏิบัติตามมารยาททางสังคม

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. คุณธรรมจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง หมายถึง การที่เด็กควบคุมตนเองให้ประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ได้เรียนรู้ว่าเป็นสิ่งที่ดี และละเว้นการประพฤติในสิ่งที่ไม่ดีด้วยความสมัครใจ โดยที่การประพฤติปฏิบัตินี้เป็นสิ่งที่ส่งผลดีต่อตนเอง และไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน

2. พฤติกรรมด้านความมีวินัยในตนเอง หมายถึง การแสดงออกของเด็ก โดยสมัครใจ ในด้าน ความอดทนอดกลั้น ความรับผิดชอบต่อตนเอง ความรับผิดชอบต่อส่วนรวม และการปฏิบัติตามมารยาททางสังคม ซึ่งประเมินได้จากแบบสำรวจรายการพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย และแบบบันทึกพฤติกรรมด้านความมีวินัยของเด็กปฐมวัย

2.1 ด้านความอดทน อดกลั้น หมายถึง การที่เด็กควบคุมอารมณ์และความรู้สึกของตนเอง แล้วแสดงออกอย่างเหมาะสมด้วยการรอคอยตามลำดับก่อนหลัง การร่วมกิจกรรมตั้งแต่ต้นจนจบ การไม่วิ่งในห้องเรียน การเดินอยู่ในแถว และการที่ไม่เล่นในช่วงเวลาที่ต้องนอนพักผ่อน

2.2 ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง หมายถึง การที่เด็กแสดงออกด้วยการปฏิบัติตามสิ่งที่ได้เรียนรู้ว่าเป็นหน้าที่ของตนด้วยการทำข้อตกลงในการสำรวจการมาโรงเรียน การนำสิ่งที่ได้รับมอบหมายมาโรงเรียน การตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายจนสำเร็จ การจัดเก็บผลงานเข้าที่ตามข้อตกลงกัน และการรับประทานอาหารด้วยตนเองจนหมด

2.3 ด้านความรับผิดชอบต่อส่วนรวม หมายถึง การที่เด็กแสดงออกโดยคำนึงถึงผลกระทบจากพฤติกรรมของตนเองที่มีต่อการร่วมกิจกรรมโดยระมัดระวังไม่ให้ตนไปบังผู้อื่น การช่วยจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ร่วมกัน การเก็บของเล่นของใช้เข้าที่เมื่อเลิกใช้ การรดน้ำเมื่อใช้ห้องน้ำห้องส้วมเสร็จ การใช้น้ำตามจำเป็นและปิดก๊อกเมื่อเลิกใช้

2.4 การปฏิบัติตามมารยาททางสังคม หมายถึง การที่เด็กแสดงออกตามคุณสมบัติที่ได้เรียนรู้ว่าเป็นสิ่งจำเป็นของการใช้ชีวิตร่วมกันในสังคมด้วยการไหว้ และสวัสดีคุณครู การพูดจาสุภาพ การเล่นกับผู้อื่นดี ๆ การก้มหลังเมื่อเดินผ่านผู้ใหญ่ และการขอบคุณเมื่อผู้อื่นช่วยเหลือหรือให้อะไร

3. วรรณกรรม หมายถึง วรรณกรรมสำหรับเด็กประเภทให้ความเพลิดเพลินเป็นนิทานที่เกี่ยวกับสัตว์เหมาะสมกับเด็กปฐมวัยที่มีตัวละครเป็นสัตว์และพูดได้ มีวัยใกล้เคียงกับเด็ก มีบุคลิกลักษณะและพฤติกรรมของตัวละครเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับเด็ก

4. การจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน หมายถึง การจัดประสบการณ์การเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัยที่เป็นไปตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย แต่มีจุดเน้นที่การบูรณาการวรรณกรรมสำหรับเด็กไปใช้ โดยใช้เนื้อหาจากวรรณกรรมเป็นฐานในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง การจัดประสบการณ์การเรียนรู้

ประกอบด้วยกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้วรรณกรรม และกิจกรรมอื่นที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรม

5. แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ในการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเองสำหรับเด็กปฐมวัย หมายถึง แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่เน้นการปลูกฝังความมีวินัยในตนเอง 4 ด้านคือ ความอดทนอดกลั้น ความรับผิดชอบต่อตนเอง ความรับผิดชอบต่อส่วนรวม การปฏิบัติตามมารยาททางสังคม ประกอบด้วย

5.1 จุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อเป็นการกำหนดคุณลักษณะที่เกิดแก่ผู้เรียนจากการฟังวรรณกรรม

5.2 สาระการเรียนรู้ คือ ประสบการณ์สำคัญ และสาระที่ควรเรียนรู้ ดังนี้

5.2.1 ประสบการณ์สำคัญ คือการจัดกิจกรรมให้กับเด็กปฐมวัยซึ่งครบ 6 กิจกรรมหลัก โดยเด็กได้รับการพัฒนาในเรื่องพัฒนาการทั้ง 4 ด้าน คือด้านร่างกาย อารมณ์-จิตใจ สังคม และสติปัญญา ช่วยให้เด็กเกิดทักษะที่สำคัญสำหรับสร้างองค์ความรู้ รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมไปด้วย

5.2.2 สาระที่ควรเรียนรู้ เป็นเรื่องราวรอบตัวเด็กที่นำมาเป็นสื่อในการจัดกิจกรรมให้เด็กเกิดการเรียนรู้ โดยให้เด็กได้เรียนรู้ผ่านประสบการณ์สำคัญ สาระที่เด็กอายุ 3-5 ปีควรเรียนรู้ ดังนี้ เรื่องราวเกี่ยวกับตัวเด็ก เรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลและสถานที่แวดล้อมเด็ก ธรรมชาติรอบตัว และ สิ่งต่าง ๆ รอบตัวเด็ก

5.3 การดำเนินกิจกรรม เนื้อเรื่องในวรรณกรรมโดยสังเขป เป็นการอ่านวรรณกรรมให้เด็กฟังซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญที่ก่อให้เกิดคุณลักษณะตามที่ต้องการ

5.4 สื่อและอุปกรณ์การอ่านวรรณกรรม เพื่อใช้ประกอบการอ่านวรรณกรรมให้เด็กฟังเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจมากขึ้น

5.5 การประเมินผลจากการอ่านวรรณกรรมให้เด็กฟัง เป็นการประเมินขณะการร่วมกิจกรรมและหลังการจัดกิจกรรมการอ่านวรรณกรรมให้เด็กฟัง .

6. แบบสำรวจรายการพฤติกรรมด้านความมีวินัยในตนเองสำหรับเด็กปฐมวัย หมายถึง แบบสำรวจรายการพฤติกรรมที่มีลักษณะเป็นการตรวจสอบรายการ ที่มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองทั้ง 4 ด้าน คือ ความอดทนอดกลั้น ความรับผิดชอบต่อตนเอง ความรับผิดชอบต่อส่วนรวม การปฏิบัติตามมารยาททางสังคม โดยครูสังเกตเด็กปฐมวัยในช่วงเวลาต่าง ๆ ตามกิจวัตรประจำวัน แล้วบันทึกในแบบสำรวจรายการพฤติกรรมด้านความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยเป็นการตรวจสอบรายการ แล้วใส่คะแนนการประเมิน เป็น “1” หรือ “0” โดยใส่ “1” เมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมตามรายการ

ที่ระบุโดยไม่มีใครเตือน และใส่คะแนน “0” เมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมตามรายการที่ระบุโดยต้องให้ผู้อื่นเตือน หรือไม่ปฏิบัติเลย

7. แบบบันทึกพฤติกรรมด้านความมีวินัยในตนเองสำหรับเด็กปฐมวัย หมายถึง การสังเกตพฤติกรรมเด็กที่เกิดขึ้นในแต่ละวันที่เกี่ยวกับการสร้างวินัยในตนเองของเด็ก แล้วจดบันทึกพฤติกรรมเด็กที่แสดงออกทางด้านความมีวินัยในตนเองแบบบรรยาย

8. ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก หมายถึง สถานที่มีเด็กปฐมวัย อายุระหว่าง 2-6 ปี ที่ผู้ปกครองนำมาฝากเลี้ยงในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ของเทศบาลตำบลบ้านแดน อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เด็กที่เข้าร่วมกิจกรรมได้รับการพัฒนาในด้านความมีวินัยในตนเอง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านความอดทน อดกลั้น ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง ด้านความรับผิดชอบต่อส่วนรวม และด้านการปฏิบัติตามมารยาททางสังคม
2. เป็นแนวทางให้กับคุณครูปฐมวัยในการเขียนแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่เน้นในการพัฒนาในด้านอารมณ์ สังคมและจิตใจให้กับเด็กปฐมวัย
3. ได้ทางเลือกในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเองโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน